

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a sudkýň JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. J. Zemkovej PhD., v právnej veci žalobcu: **J.R.**, bytom S., právne zastúpeného *JUDr. V. N.*, *advokátom so sídlom M.*, proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove, Krajský dopravný inšpektorát**, so sídlom Pionierska č. 33, Prešov, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. KRP-234/5/DI-2-2008 zo dňa 23. februára 2009, konajúc o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 1S/22/2009-45 zo dňa 29. januára 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 1S/22/2009-45 zo dňa 29. januára 2010 **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný **je povinný** zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 127,38 € na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. V. N. do tridsiatich dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 2 písm. c/, d/ Občianskeho poriadku, ďalej len O.s.p., zrušil rozhodnutie žalovaného č. KRP-234-5/DI-2-2008 zo dňa 23.02.2009 a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie žalovaného

a prvostupňové rozhodnutie vychádzajú z nedostatočne zisteného skutkového stavu, sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a porušili procesné práva žalobcu.

Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že správny orgán prvého stupňa v konaní porušil ustanovenie § 73 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o priestupkoch). Obvinený z priestupku má rozsiahle práva a povinnosti a jeho právom je aj vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, a k spôsobu dokazovania. Za zákonný postup nemožno považovať, ak obvinenému z priestupku nebol doručený znalecký posudok s tým, aby sa k nemu vyjadril písomne v stanovenej lehote ale bol s ním oboznámený až na ústnom prejednaní priestupku (resp. na základe jeho žiadosti mu bolo umožnené preštudovanie znaleckého posudku). Správny orgán je povinný procesné práva obvineného z priestupku plne rešpektovať a nie až vtedy, ak sa ich plnenia dožaduje. Ten istý záver sa vzťahuje aj k výsluchu svedkov, lebo zo spisu je zrejmé, že boli najprv vypočutí bez prítomnosti žalobcu a až následne na základe jeho žiadosti aj za jeho prítomnosti. Prvostupňový správny orgán nepostupoval v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania tak, ako to upravujú ustanovenia zákona o správnom konaní a ustanovenie § 73 ods. 2 zákona o priestupkoch, neodstránil rozpor v tvrdeniach žalobcu a vypočutých svedkov, ako aj záverov znalca vo vypracovanom znaleckom posudku. Tento rozpor napokon neodstránil ani druhostupňový správny orgán a základná otázka, kto spôsobil dopravnú nehodu a na základe akých porušení zákona k dopravnej nehode došlo, nebola vyriešená. Pre objektívne posúdenie veci bolo potrebné doplniť dokazovanie výsluchom znalca za prítomnosti účastníkov konania. Ďalej poukázal na to, že v znaleckom posudku č. X. Ing. Ž. sú viaceré nezrovnalosti. Obe vozidlá nemohli jazdiť vedľa seba, keď došlo k zmene smeru jazdy žalobcu. Ak znalec na č.l. 23 znaleckého posudku konštatoval, že vodič vozidla Renault, t.j. žalobca, bol v čase jeho začiatku odbočovania na vedľajšiu cestu už predchádzaný za ním idúcim vozidlom Honda, bolo potrebné, aby sa znalec dôsledne zaoberal aj brzdými stopami a polohou vozidiel v čase zrážky. Podľa znalca brzdenie vozidla Honda s plným využitím adhézie vozovky prebiehalo až do zastavenia, jeho rýchlosť sa postupne znižovala, pričom medzitým ešte prišlo k vzájomnému kontaktu vozidiel v mieste zrážky. Na základe tohto tvrdenia znalca a brzdnej dráhy vozidla Honda, ktorá bola približne 6,6 m, čo je aj celková dĺžka zadokumentovanej brzdnej stopy, potom jasne nepreukazuje, že jediným vinníkom dopravnej nehody bol žalobca. Aj z konečnej polohy vozidiel Honda a Renault v čase zrážky (zadokumentovaná na č.l. 24 znaleckého posudku) vyplýva, že tvrdenia žalobcu v odvolaní voči prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu sú dôvodné a preto bolo potrebné sa týmito námietkami v rozhodnutí o odvolaní zaoberať. Touto skutočnosťou sa mal zaoberať aj znalec pri posúdení správnosti techniky jazdy u ďalšieho účastníka dopravnej nehody pána A.A., ktorý je rovnako ako žalobca povinný dodržiavať ustanovenia zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 315/1996 Z.z.), teda aj § 14 ods. 5. Motorové vozidlo Honda narazilo do zadných dverí osobného motorového vozidla Renault. Ak by sa boli obe vozidlá v čase predchádzania nachádzali vedľa seba tak ako to tvrdia správne orgány, k zrážke obidvoch by došlo stretom pravej prednej časti vozidla Honda a ľavých predných

dverí vozidla Renault. Na základe námietok, ktoré uviedol žalobca v odvolaní bolo povinnosťou správneho orgánu pochybnosti odstrániť doplnením posudku a pribratím nového znalca. Dôkazmi, na ktoré poukazoval prvostupňový správny orgán v rozhodnutí, a žalovaný sa s nimi v napadnutom rozhodnutí stotožnil, však nebolo spáchanie priestupku žalobcom nepochybne preukázané, preto krajský súd pri preskúvaní napadnutého rozhodnutia v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu aplikoval zásadu v pochybnostiach v prospech obvineného, teda v prospech žalobcu.

Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie žalovaný a navrhol, aby najvyšší súd rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Namietal, že nedoručenie znaleckého posudku nemalo vplyv na rešpektovanie procesného práva žalobcu podľa § 73 ods. 2 zákona o priestupkoch. Žalobcovi na základe telefonického predvolania zo dňa 09.10.2008 bolo umožnené jeho preštudovanie dňa 10.10.2008 v čase o 08.00 hod., bol mu zapožičaný, vrátil ho dňa 13.10.2008 o 11.00 hod. a nepožiadal o kópiu znaleckého posudku. Žalovaný uvedenú možnosť oboznámiť sa s podkladom rozhodnutia považuje za dostatočnú a výhradu krajského súdu, že výsluch svedkov bol vykonaný najprv bez prítomnosti žalobcu a až následne na základe jeho žiadosti a za jeho prítomnosti považuje za okolnosť, ktorá nemá žiaden vplyv na zákonnosť vydaných rozhodnutí správnych orgánov. Nebolo dôvodné doplniť znalecký posudok o výpoveď znalca, resp. nebolo potrebné vypočuť znalca za prítomnosti účastníkov konania. Znalec mal k spracovaniu znaleckého posudku kompletný spisový materiál vrátane všetkých výpovedí svedkov, resp. účastníkov konania a v priebehu konania o odvolaní neboli zistené také rozpory medzi výpoveďami svedkov, žalobcu a technickou analýzou dopravnej nehody, ktoré by bolo účelné odstrániť cestou doplnenia posudku.

K tvrdeniu krajského súdu o potrebe, aby sa znalec dôsledne zaoberal aj brzdnými stopami a polohou vozidiel v čase zrážky žalovaný uviedol, že znalec sa touto skutočnosťou náležite zaoberal a logicky odôvodnil na strane č. 15 a č. 16 znaleckého posudku vrátane presného zobrazenia polohy oboch zúčastnených vozidiel. Znalec miesto zrážky náležite odôvodnil a určil na strane č. 17 posudku, čo potvrdil aj vyhodnotením poškodení vozidiel Honda a Renault v bode 2.2.7. Potvrdil to nájdením vzájomných kontaktných plôch (obr. č. 12 a č. 13 znaleckého posudku). Znalecký posudok preukazuje, že miesto zrážky je potvrdené nielen analýzou pohybu vozidiel, ale aj poškodením vozidiel (strana č. 24 znaleckého posudku obr. č. 21 a č. 22) s následným opisom pohybu vozidiel do konečných polôh (strana č. 25 znaleckého posudku) a na stranách č. 19 až č. 30 znalec dôsledne analyzoval dopravnú nehodu. Na strane č. 21 obr. č. 14 a č. 15 znázornil polohy vozidiel Renault a Honda v čase začiatku výpočtu, a následne v čase začiatku akcelerácie vozidla Honda pri začiatku úkonu predchádzania. Z výpovedí svedkov vyplýva, že vozidlo Honda pred zrážkou jazdilo tesne za vozidlom Renault a prudko akcelerovalo. Vodič vozidla Honda začal vykonávať úkon predchádzania v čase, keď sa nachádzal cca 18,5 m pred miestom kde začal brzdiť. Znalec na strane č. 22 obr. č. 17 znázornil polohy vozidiel v čase reakcie vozidla Honda na nehodovú situáciu, obr. č. 18 znázornil polohy vozidiel Honda a Renault v čase, keď vodič vozidla Renault začal vykonávať manéver odbočenia. Tento manéver začal vykonávať v čase, keď

sa preukázateľne vedľa neho (konkrétne vedľa jeho ľavej zadnej časti) nachádzala predná časť vozidla Honda. Z tohto dôvodu sa žalovaný nestotožňuje s názorom krajského súdu, že obe vozidlá nemohli jazdiť vedľa seba v čase, keď došlo k zmene smeru jazdy žalobcu. Vozidlo Honda v čase brzdenia jazdilo rýchlosťou cca 37 km/h, čo je možné hodnotiť ako primeranú rýchlosť okolnostiam v cestnej premávke a úkonu predchádzania v danom úseku. Z uvedeného teda plynie, že vozidlo Honda v tom čase vykonávalo nepochybne úkon predchádzania. Ak by vodič vozidla Renault kontroloval situáciu v spätnom zrkadle, videl by vozidlo Honda jazdiace vľavo. Toto pred zrážkou brzdilo (brzdná dráha 6,6 m) a teda znižovalo rýchlosť jazdy do zrážky, pričom vozidlo Renault nebrzdilo. Na základe tohto mechanizmu vzniku dopravnej nehody vyplýva, že vozidlo Honda narazilo do ľavých zadných dverí vozidla Renault. Žalovaný nezistil žiadne okolnosti, umožňujúce ich považovať za pochybnosti v prospech žalobcu. Nevidí dôvod k odstráneniu pochybností doplnením posudku, resp. pribratím nového znalca a vypracovaním posudku. Záverom uviedol, že nevidel dôvod viesť konanie proti vodičovi A. keďže prednosť v jazde na križovatke ciest kde došlo k dopravnej nehode nebola upravená dopravnými značkami, t.j. platilo pravidlo pravej ruky. Potvrďuje to aj stanovisko ODI OR PZ v Poprade zo dňa 10.03.2009, podľa ktorého nie je možné uviesť, ktorá z ciest v križovatke je hlavnou cestou, resp. vedľajšou cestou. Z tejto dopravnej situácie tak vyplýva, že vodič A. nemohol porušiť ustanovenie § 14 ods. 5 písm. e/ zákona o premávke na pozemných komunikáciách, resp. ani § 14 ods. 5 písm. d/ citovaného zákona, keďže použitie znamenia o zmene smeru jazdy žalobcom nebolo možné potvrdiť.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť a priznať náhradu trov konania. Spochybnil správnosť znaleckého posudku, ktorého nedostatkom je, že sa nevysporiadal so stavom vozovky a ostrou zákrutou pred miestom nehody znemožňujúcou dobrý výhľad na prípadné vozidlá idúce v protismere, ktorá robí predbiehač manéver riskantným predovšetkým v súvislosti s tým, že znalec hodnotí techniku jazdy vodiča A. ako dobrú a bezpečnú. Poukázal na zjavný rozpor znaleckého posudku, keď pri nameraní brzdnej dráhy 6,6 m na vozidle vodiča A. zn. Honda, nemohol znalec dospieť k záveru, že pri začatí odbočovacieho manévru žalobcom na aute zn. Renault, boli obe vozidlá vedľa seba. Vodič A. musel byť pri začatí odbočovacieho manévru za žalobcom viac ako 6,6 m vzdialený, keďže pri predbiehaní musel mať vyššiu rýchlosť ako žalobca a teda pri brzdení na dráhe 6,6 m musel prekonať väčšiu vzdialenosť za ten istý časový úsek ako žalobca; znalec sa nezaoberal reakčným časom vodiča A.A., ktorý ešte zvyšuje o ďalšiu dĺžku vzdialenosť 6,6 m brzdnej dráhy medzi oboma vozidlami pri začatí odbočovacieho manévru žalobcu. Znalec sa mal zaoberať rovnakou otázkou posúdenia správnosti techniky jazdy u pána A.A., ktorý je rovnako povinný dodržiavať predpisy cestnej premávky. Žalovaný uznáva, že predmetná križovatka nie je križovatkou s hlavnou a vedľajšou cestou, ale s dvomi rovnocennými cestami. Z toho vyplýva, že vodič A. nešiel po hlavnej ceste a v zmysle § 14 ods. 5 písm. e/ zákona o premávke na pozemných komunikáciách mal zakázané predbiehať. Žalobca odbočoval doľava na križovatke a za ním idúci vodič A. ho predbiehal tak, že do neho na tejto križovatke narazil. Možno preto dokonca tvrdiť, že vodič A. nielenže predbiehal v tesnej blízkosti pred križovatkou (kde mohol ohroziť

iné vozidlo prichádzajúce z tejto križovatky), ale predbiehal priamo v križovatke, čím hrubým spôsobom porušil zákon o premávke na pozemných komunikáciách a spôsobil tým zrážku s motorovým vozidlom žalobcu. Zo znaleckého posudku, poškodenia ľavých zadných dverí vozidla Renault a z okolností vzniku nehody je zrejme, že obidve vozidlá nemohli jazdiť pri začatí odbočovacieho manévru vedľa seba, čoho dôkazom je brzdná dráha 6,6 m vodiča A., ba dokonca vodič A. nemohol byť ani v tesnej blízkosti za automobilom žalobcu, pretože v takomto prípade by žalobca narazil do jeho vozidla prednou časťou.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalovaného (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p. a po tom, ako bolo oznámenie o vyhlásení rozsudku vyvesené na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Najvyšší súd preskúmal rozsudok krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podaného odvolania, a v rámci odvolacieho konania skúmal nielen napadnuté rozhodnutie žalovaného a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu ale aj konania, v ktorých boli rozhodnutia vydané.

Z obsahu spisu krajského súdu, ktorého súčasťou je priestupkový spis zistil, že dňa 31.03.2008 v čase o 12.00 hod. viedol žalobca osobné motorové vozidlo zn. Renault Thalia ev. č. X. po ceste č. X. v obci Slovenská Ves, kde na križovatke s miestnou komunikáciou odbočoval doľava, pričom došlo k zrážke jeho vozidla s vozidlom značky Honda Civic ev. č. X., predchádzajúcim vozidlo žalobcu zľava, ktoré viedol vodič J.A. Vychádzajúc z tejto skutočnosti Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Poprad, Okresný dopravný inšpektorát Kežmarok dospel k záveru, že dopravnú nehodu spôsobil vodič motorového vozidla zn. Renault Thalia, ktorý nedával pred začatím jazdného úkonu znamenie včas, a to s ohľadom na okolnosti cestnej premávky, najmä na vozidlá idúce za ním, pri odbočovaní vľavo na miestnu komunikáciu nesledoval situáciu v cestnej premávke, ohrozil vodiča osobného motorového vozidla zn. Honda Civic J.A. jazdiaceho za ním, ktorý ho v tom čase predchádzal po ľavej strane, následkom čoho došlo k zrážke vozidiel, na ktorých vznikla menšia škoda. Týmto konaním žalobca porušil ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c/, § 18 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z.z., a rozhodnutím zo dňa 24.11.2008 č. ORP-216/DI-SK-2008 bol uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. l/ zákona č. 372/1990 Zb., za čo mu bola podľa § 22 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. uložená pokuta vo výške 4 000,- Sk (132,77 EUR), zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 2 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia a podľa § 79 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. s poukazom na § 1 písm. a/ vyhlášky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 411/2006 Z.z. uložená povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 1 000,- Sk (33 EUR) do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.

V dôsledku podaného odvolania žalovaný napadnutým rozhodnutím rozhodnutie o priestupku zmenil tak, že časť textu č. 1 vo výroku rozhodnutia: „...porušil ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c/, § 18 ods. 1, § 28 ods. 2 zákona...“, časť textu č. 2: „...vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k/, písm. l/ zákona...“ a časť textu č. 3: „...ukladá povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 500,- Sk (16,59 EUR), ...“ **vypustil a nahradil textom** č. 1 „...porušil ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c/, § 18 ods. 1 zákona...“, textom č. 2: „...vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. l/ zákona...“ a textom č. 3: „...ukladá povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 1 000,- Sk (33 EUR)...“, v prevyšujúcej časti odvolanie žalobcu zamietol a napadnuté rozhodnutie o priestupku potvrdil. Ostatné časti napadnutého rozhodnutia zostali nezmenené.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

V preskúmvanej veci sa odvolací súd stotožňuje s odôvodnením rozsudku krajského súdu, ktoré považuje za dostatočné, preto ho nebude opakovať a na doplnenie dodáva.

Priestupky proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky a ich definícia je uvedená v ustanovení § 22 zákona o priestupkoch.

V danom prípade bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. l/ zákona č. 372/1990 Zb., podľa ktorého ***priestupku sa dopustí ten, kto porušením uvedeným v písmene k/ bezprostredne ohrozí bezpečnosť alebo plynulosť cestnej premávky.***

Podľa § 51 zákona o priestupkoch ak nie je v tomto alebo inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy zákona o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. , správny poriadok) v znení neskorších predpisov. To znamená, že povinnosťou správneho orgánu pri rozhodovaní v konaní o priestupkoch je postupovať aj podľa jednotlivých ustanovení tohto zákona a pri aplikácii vychádzať zo základných zásad konania. Povinnosťou správneho orgánu je zistiť všetky právne rozhodné skutočnosti bez ohľadu na to, v čí prospech svedčia. Stav veci sa musí zistiť presne, čo znamená, že musí zodpovedať reálnej skutočnosti. Zistenie úplného a presného stavu veci je základným predpokladom zákonnosti a správnosti rozhodnutia správneho orgánu. Obvinený z priestupku

má právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom o nich, uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu a podávať návrhy a opravné prostriedky. K výpovedi ani k priznaniu ho nemožno donucovať (§ 73 ods. 2 zákona č. 372/1990 Z.).

Zhodne ako krajský súd aj najvyšší súd dospel k záveru, že správne orgány nepostupovali podľa ustanovení §§ 32 a 47 ods. 3 správneho poriadku a tiež porušili zásadu in dubio pro reo zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch.

Podľa § 14 ods. 5 písm. e/ zákona č. 315/1996 Z.z. v znení účinnom do 31.03.2008, vodič nesmie predchádzať, ak

- **je na križovatke a v tesnej blízkosti pred ňou;** tento zákaz neplatí pre vodiča jazdiaceho po hlavnej ceste alebo ak predchádza vpravo podľa odseku 1; na križovatke s riadenou premávkou vodič smie predchádzať len pri svetelnom signáli alebo pokyne "Voľno".

Pri odbočovaní na križovatke alebo pri odbočovaní na poľnú cestu, alebo na lesnú cestu, alebo na miesto mimo cesty **vodič je povinný dávať znamenie o zmene smeru jazdy. Vodič pri odbočovaní nesmie ohroziť vodičov jazdiacich za ním.** Vodič je povinný dbať na zvýšenú opatrnosť najmä pri odbočovaní na poľnú cestu alebo na lesnú cestu, alebo na miesto mimo cesty (§ 18 ods. 1 cit. zákona).

Podľa § 34 ods. 2, ods. 5 správneho poriadku, dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka. Správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Záver prijatý správnymi orgánmi o zodpovednosti žalobcu za spôsobenú dopravnú nehodu v dôsledku porušenia povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 18 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z.z. a o nesprávnom spôsobe jazdy žalobcu, keď začal odbočovať v dobe, keď už bol predchádzaný za ním idúcim vozidlom zn. Honda Civic je predčasný. Pochybili správne orgány, ak sa vôbec nezaoberali spôsobom jazdy vodiča J.A., hoci ide o jednu z rozhodujúcich skutočností pre určenie, ktorý z účastníkov nehody porušením svojich zákonných povinností nesie zodpovednosť za nehodu.

Správny orgán mal predovšetkým ustáliť pozíciu vozidla zn. Honda Civic vedeného J. A. z hľadiska povinností vyplývajúcich zo zákona č. 315/1996 Z.z., konkrétne vyššie citovaného ustanovenia § 14 ods. 5 písm. e/ zákona, a na základe tohto posúdiť, či k nehode došlo porušením povinnosti žalobcu pri odbočovaní neohroziť vodičov jazdiacich za ním (čo však neznamená vylúčenie možnosti ich prípadného obmedzenia napríklad prinútením znížiť rýchlosť alebo aj zmeniť smer jazdy napríklad obídením sprava), alebo či nehodu zavinil vodič vozidla zn. Honda Civic J.A. jazdiaci za žalobcom, porušením povinnosti predchádzať vpravo vozidlo meniace smer jazdy vľavo, resp. povinnosť nepredchádzať na križovatke a v tesnej blízkosti pred ňou.

Správny orgán tiež nezaujal stanovisko k otázke, či zo spôsobu jazdy vozidla zn. Renault Thalia mohol vodič J.A. usudzovať takéto manéver odbočovania, najmä s prihliadnutím na to, že (ako sám uviedol), registroval pred ním pomaly idúce vozidlo. V danom prípade išlo o dopravnú situáciu v intraviláne obce a odbočenie na križovatke je potrebné predvídať, čo za daných okolností nesporne zdôvodňuje potrebu zvýšenej opatrnosti. V súhrne tak ide o skutočnosti, ktoré nepochybne nie sú bez významu v kontexte s ďalšími okolnosťami, za ktorých došlo k nehode a napriek tomu zostali v konaní neobjasnené.

Dôvodné pochybnosti vyvoláva aj konštatovanie znalca Ing. Ž. v znaleckom posudku č. X., že „...je možné konštatovať, že vodič vozidla Renault J.A. bol v čase jeho začiatku odbočovania z hlavnej cesty na vedľajšiu cestu už predchádzaný za ním idúcim vozidlom Honda. Vozidlo Honda sa v čase začiatku odbočovania vozidla Renault už celým pôdorysom nachádzalo v protismernom jazdnom pruhu.“ Na základe toho a s poukazom na § 18 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z.z. vyvodil techniku jazdy vodiča vozidla Renault, teda žalobcu ako nesprávnu, avšak pri charakteristike miesta dopravnej nehody uvádza, že na ceste nie sú vyznačené žiadne dopravné značky, premávka neriadená, vyplýva z pravidiel cestnej premávky. V stanovisku Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresného dopravného inšpektorátu v Poprade zo dňa 10.03.2009 sa taktiež uvádza, že v prípade križovatky, kde sa stala predmetná dopravná nehoda, ide o križovatku nerozlíšenú dopravným značením, to znamená, že sa na nej uplatňuje tzv. pravidlo pravej ruky. Správne orgány v podstate len prevzali závery vyjadrené znalcom Ing. Š. v znaleckom posudku č. 74/2008, hoci **znalecký posudok je len jedným z dôkazov, ktoré musí príslušný orgán hodnotiť jednotlivo, no i vo vzájomnej súvislosti s ostatnými dôkazmi.**

Pokiaľ ide o odvolacie námietky žalovaného týkajúce sa doplnenia dokazovania, najvyšší súd dospel k záveru, že vzhľadom na závažné pochybnosti o presných príčinách dopravnej nehody (správne orgány nezaoberali jazdou vodiča J.A. tak, ako to je vyššie uvedené), ktoré mohli viesť k iným záverom o spôsobe a vzniku ako aj o jej vinníkovi, je táto skutočnosť dôvodom na vrátenie a došetrenie veci a na doplnenie doteraz zisteného skutkového stavu. Vykonávanie dôkazov patrí správne orgánu, preto bude jeho úlohou doplniť dokazovanie tak, ako naznačil krajský súd, prípadne zrealizovať aj iné dôkazy.

Najvyšší súd nemohol vzhľadom na vyššie uvedené ponechať bez povšimnutia ani skutočnosť, že rozhodnutia o uložení sankcie a jej výške sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, a preto v novom konaní správny orgán rozhodnutie odôvodní tak, aby bolo zrejme, akými úvahami sa správny orgán riadil a aké kritéria pritom zohľadnil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní úspech priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Žalobca si vyčíslil trovy odvolacieho konania ako trovy právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu žalovaného zo dňa 06.04.2010) vo výške 120,17 € + 7,21 € režijný paušál, spolu 127,38 €. Najvyšší súd priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške, ktorá bola na náhradu uplatnená, keďže žalobca si na náhradu uplatnil trovy v súlade s § 11 ods. 3 v spojení s § 14 ods. 1 písm. c/ a § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom v čase vykonania právnej služby.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **nie je** prípustný.

V Bratislave dňa 8. februára 2011

JUDr. Ivan Rumana, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia
Emília Čičková